

i Aften var at opfatte som en Art Kvittering for Understøttelsens Modtagelse.

Endnu en anden sjælden Gæst havde indfundet sig denne Aften, nemlig Dyrslæge Aggerbølle. Det var ham, der var kommen ind sammen med Emanuel. Han sad og smilte henrykt henne paa en Bænkeende ved Siden af den tilskoddede Have-dør, med Armene korslagte over sit brede Bryst, — uden at agte paa, at han netop i denne Stilling ubarmhjærtigt blottede en dyb Flænge i Frakken under Armhulen. Hans Haar og Skæg var blevet fuldstændigt hvidt og strittede uklippet ud til alle Sider; Øjnene stirrede frem som et Par Glaskugler, og hele den ubeskæggede Del af hans Ansigt var oversaaet med byldeagtige Udvækster.

Det kunde i det hele være Tvivl underkastet, hvem der gjorde det mest beklagelsesværdige Indtryk, enten denne af Skæbnen saa forunderligt omtumlede Mand eller de to Gavtyve fra Mosekærs-husene. Ganske vist havde Dyrslægen baade Blank-læders Sko med Elastiker, Manchetter og Hvidt i Halsen, ja endog en Næseklemmer stukket ind bag Opslaget paa sin tæt tilknappede Selskabsfrakke. Men selve dette Udstyrs hjerteskerende Medtaget-hed og hele hans krampagtig opretholdte Skikkelse